

uplynutím lhůty stanovené v § 16 odst. 6 uvedeného zákona. Otázka, zda se na žalovaného jako starostu obce vztahuje ustanovení § 1299 obč. zák., se netýká rozhodování o výši náhrady, nýbrž o povinnosti k náhradě škody. Ježto však o této povinnosti bylo rozhodnuto závazně již úřadem dohlédacím, nelze uvedenou otázku znova zkoumati.

Čís. 14348.

Věci určené k užívání při provozu živnosti hostinské a výčepnické v části domu, ale ne k trvalému užívání domu, nejsou příslušenstvím nemovitosti (domu).

(Rozh. ze dne 3. května 1935 R II 196/35.)

V exekuci nucenou dražbou nemovitosti (domu, v němž byla restaurace) bylo při odhadu nemovitosti pojato jako příslušenství nemovitosti i restaurační zařízení. **E x e k u č n í s o u d** nevyhověl návrhu povinného, by věci ty byly z exekuce vyloučeny, maje za to, že jde o příslušenství nemovitosti. **R e k u r s n í s o u d** rekursu povinného vyhověl a věci ony z exekuce vyloučil. **D ů v o d y:** Odhadním protokolem jest zjištěno, že jako příslušenství domu do dražby vzatého pojato bylo: zařízení restauračního sálu, výčepu, restaurační kuchyně, dvora, spíže a sklepu. Podle téhož odhadního protokolu skládá se dům do dražby daný v L. z přízemního domu s restauračním sálem a výčepem, jednopatrového dvorního křídla, v němž v přízemí jest restaurační kuchyně se sklepem, patrového stavení ve dvoře, v němž v přízemí jest ledovna, z přízemního stavení, v němž jest řeznický a uzenářský krám, do dvora dílna a udrna, a dalšího stavení. Povinný jako majitel domu v L. jest také vlastníkem 10 měřic pozemků. Podle ustanovení § 294 obč. zák. jsou předměty k provozu podniku s příslušenstvím budovy jen tenkrát, je-li tato zařízení k provozu určité živnosti a je-li k tomu výlučně, nebo aspoň převážně určena. Dům do dražby daný slouží jednak účelům obývacím, jednak k uzenářství a řeznictví a konečně malou částí provozu hostinské a výčepnické živnosti. Netvoří tedy zařízení restauračního sálu, výčepu, restaurační kuchyně, spíže, dvora a sklepu příslušenství domu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Za příslušenství podle ustanovení §§ 294—297 obč. zák. jest pokládati věci, které s hlavní věcí jsou tak spojeny, že jich bez porušení odstraniti nelze, dále takové, bez nichž se hlavní věci užívati nedá a posléze takové, které vlastník k trvalému užívání věci hlavní ustanovil. Ze zájemního protokolu ale vyplývá, že věci u dlužníka zabavené a v napadeném usnesení vypočtené nelze počítati k takovým věcem, bez nichž by se věci hlavní, totiž domu č. p. 146 čís. kn. vl. 263 kat. území L. nedalo užívati, poněvadž užívání tohoto domu není závislým na nich a věci ony jsou spíše určeny, aby jich bylo užíváno při provozování živnosti hostinské a výčepnické, které se však provozuje jen v části zmíněného domu

a které vlastník nemovitosti, i když sám tuto živnost provozuje, může jiným osobám přenechat. Ani zákon neurčil věci tohoto druhu k trvalému užívání nemovitosti, v níž živnost taková se provozuje, třebaš mohou případně vlastníku nemovitosti sloužiti k prospěšnějšímu využitkování jeho podniku; ale tato jejich vlastnost nečiní je již příslušenstvím nemovitosti, poněvadž je nelze podrobiti ani předpisu § 295 obč. zák., ani § 297 obč. zák. Že by vlastník zabavených věcí byl je určil k trvalému užívání domu č. p. 146 kn. vl. 263 kat. území L., není tvrzeno a z toho, že jde jen o živnost hostinskou a výčepnickou v L., tedy o podnik sezonní a o živnost, která bývá nejčastějším předmětem propachtování, plyne, že dlužník neměl úmyslu určití dotčené věci za příslušenství zmíněné nemovitosti.

Čís. 14349.

Nárok státu na zaplacení nedoplatku daní a dávek z hyperochy přejímání ceny na zabraný velký majetek pozemkový podle § 51 náhr. zák. zahrnuje v sobě i ryze osobní a teprve po převzetí majetku státem vzniklé daňové a dávkové závazky osoby, která byla v době převzetí vlastníkem. Knihovní převod majetku po jeho převzetí státem na jinou osobu není překážkou tomuto právu státu a to ani tehdy, byl-li schválen státním pozemkovým úřadem.

(Rozh. ze dne 3. května 1935, R III 45/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2077.)

Čís. 14350.

Drogista může býti soutěžitelem lékárníka, i když není oprávněn k prodeji léčiv, o něž jde.

(Rozh. ze dne 4. května 1935, R I 331/35.)

Žalovaný (drogista) prodával speciální léčiva vyhrazená lékárnám, některá prodával i pod cenou, a prodával dále i léčiva, jejichž výdej jest vázán na lékařský předpis. Žalobce (lékárník) domáhá se žalobou, by žalovaný byl uznán povinným upustiti od tohoto prodeje léků a nahraditi mu vzešlou škodu. **P r v ý s o u d** zamítl žalobu. **Z d ů v o d ů:** Neoprávněné přenechání léků bylo stíháno ještě před platností zákona o nekalé soutěži podle ustanovení § 354 tr. zák. a bylo vyhrazeno stíhání jednak správním úřadům a jednak soudům z důvodu, že při prodeji léčiv jde o zájem veřejný a nikoli soukromoprávní. Nelze proto na posouzení poměrů mezi lékárníky a drogisty použiti ustanovení zákona proti nekalé soutěži z 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. Žalobci bylo a jest vyhrazeno, aby se proti opětování prodeje léčiv se strany žalovaného hájil a dovolával ochrany jednak u soudu a jednak u správního úřadu, avšak ochrany podle zákona proti nekalé soutěži se dovolávati nemůže, ač žalovaný byl v případech zjištěných okresním úřadem v N. B. soutěžitelem podle § 46 cit. zák., neboť prodával zboží téhož druhu. **O d v o l a c í s o u d** zrušil rozsudek prvního soudu a vyhradiv svému usnesení právní